

Något om Jesu frälsarekärlek och vår kärlek till honom

Svar till en anfäktad själ.

Herren, den allsmäktige hjälparen, vare vår enda tröst! Som vanligt får jag väl brådska, men vill dock med dagens post yttra något, som jag tänkt med anledning av det vänliga, men ännu klagande brevet av den 22 dennes. Det är många dunkelheter i detta tillstånd – och fruktlöst att mycket tala därom, ty det hjälpes ej med våra arma ord, råd och bemödanden. Jag skulle vara helt ängslig om jag ansåge nödigt att till punkt och pricka riktigt förklara allt; men jag vet något annat, som är säkrare hjälp. Ja, detta är resultatet av allt, vad jag tänkt i avseende på ditt och andras tillstånd i dylik nöd. Vi må förstå det bättre eller sämre, vi må göra det eller det – sådant gör ej mycket till saken. Men *Herren är Gud, Herren är vår Frälsare!* Därmed botas allting. Jag vet ingenting så visst i himmelen och på jorden, som att *Jesus Kristus är den ende Frälsaren* (förstå och betänk!) och den tillräcklige Frälsaren, som har nog både av vilja och förmåga att hjälpa allt – samt att han kommit att frälsa de *förtappade*.

Jag kan ej heller om ditt tillstånd finna något så visst som det, att du av allt, vad du erfar, bör vara eller snart bliva en helt förtappad varelse, bör nämligen snart finna dig sådan, d. ä. en, som ej kan göra det allra minsta – hör! ej det allra minsta till sin frälsning, utan måste helt lämna sig på Guds blotta barmhärtighet, ja, på nåd och onåd. Ty så förtappad bör man ju lära att känna sig lika väl genom en så besynnerlig, oändlig hjärtats dödhet, oriktighet och ohjälplighet, eller vad vi må kalla det, som genom svåra yttre synder. Att icke älska Gud rätt är väl tillräckligt att göra en människa förtappad. När det nu blott kan komma till den punkten, att man blir helt förtappad, då återstår endast en enda fråga: *Kan Frälsaren hjälpa här?* – och *vill* Frälsaren säkert hjälpa en så förtappad syndare?

Men då får frågan strax denna form: Kan Frälsaren lämna någon sådan ohulpen? Just på denna beror till slut allt! Kan Frälsaren lämna en sådan, som hade tänkt göra bättring, som ville bliva en riktig kristen, men icke kunde, icke kunde omskapa sitt hjärta, icke kunde rätt älska Gud, utan älskade avgudarna, icke kunde rätt ångra och känna synden, utan blott »inse» den, icke kunde rätt känna behovet av Frälsaren, utan blott »förstå det»? Det är ju ett alldeles urbota »illfundigt» hjärta! Det är ju en förtappad själ! Denna förtappade ligger hjälplös i något djup, kan väl ej rätt bedja till Herren, men kvider, kan ej hava rätt begär efter honom, men tänker på honom – frågas då: *Kan Frälsaren lämna en sådan själ ohulpen?* Icke har han härtills gjort sig så känd, varken i ordet eller erfarenheten!

Vad nu *kärleken* till Frälsaren angår, varom du läst hos Nohrborg, så nog står det fast, att Herren Jesus måste bliva oss dyrare än allt annat. Se hans egna ord därom i Matt. 10:37, Luk. 14:26; men att tro, det denna rätta kärlek till Frälsaren skall förnimmas ljuv och kännbar redan före den fulla förvissningen om hans kärlek, är först ett misstag. Det är först, då man fullligen smakar och ser, huru ljuvlig Herren är, som man kan känna sig älska honom tillbaka. Och sedan blir förnimmelsen av denna vår kärlek till honom alltid beroende av hans hushållning och våra erfarenheter av *hans* kärlek till oss; men aldrig blir den i jämn förnimmelse sådan, som den strax var – liksom (om jag får bruka den jämförelsen, vilken skriften dock själv gör) kärleken mellan rätt lyckliga makar blir djupare, innerligare med vart år; men aldrig i känslan så som de första månaderna. Min maka blir mig mer och mer dyr och ensam kär, men icke kan jag varje stund tänka på henne: mina arbeten, mina tankars och strävandens föremål ligga oftare för mig. På samma sätt är det med min kärlek till Gud. Men vore min maka i en fara, fruktade jag att förlora henne, då skulle jag få känna, att jag älskade henne. Så ock med min Gud. Fruktar jag att förlora eller hava förlorat honom, då märker jag, att han icke är mig likgiltig – och härmed har jag visat, huru denna kärlek bör förstås.

Av 1 Joh. 4: 20: »Den, som icke älskar sin broder, *som han har sett*, huru kan han älska Gud, som *han icke har sett?*» märker jag, att aposteln antyder, att man icke kan lika *kännbart* älska en osynlig som en synlig, ty vi äro sinnliga; och dock kan man på samma gång låta fara allt synligt för den osynliges skull och gärna bliva en martyr för hans namn. Därav märker jag, att kärleken ej får bedömas efter känslan. Men att ingen människa älskat Gud så, att hon uttömmande hållit det storbudet, som vi i förra söndagens text hade (Luk. 10:25–37), det bevisar Luther i sin predikan över den texten rätt klart. Nu nog. Det, som jag i förra hälften av brevet skrivit, är den stora huvudsaken. Herren är *Gud*, Herren är vår *Frälsare*, kommen att frälsa blott de *förtappade*!

Gud, all vår frälsning och tröst, vare med oss och låte oss även någon gång glädjas – då vi bliva så enfaldiga och tillintetgjorda, att vi hava nog blott i vad *han* är! Gud glädje och hjälpe dig, önskar hjärtligen en ringa broder i Kristus.

C-O Rosenius 1853

© Pietisten 2026

Texterna får användas fritt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

www.pietisten.com